

Arrest

nr. 159 615 van 8 januari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 september 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het staatsburgerschap te bezitten van Bangladesh. U bent afkomstig uit het dorp Chantara, PO en PS Ghatail, district Tangail, provincie Dhaka. U beweert Ahmadiyya te zijn.

Ongeveer 20 jaar geleden (1993) zou uw vader verdwenen zijn. Uw oom beweerde dat hij vermoord werd omwille van zijn toebehoren tot de Ahmadiyya gemeenschap. U en uw moeder werden na de verdwijning van uw vader uitgescholden en bedreigd omdat jullie Ahmadiyya zijn. Uw moeder zou hierdoor psychische problemen hebben gekregen. Zij overleed een drietal jaar na de verdwijning van uw vader. Hierop woonde u afwisselend bij uw oom S.(...) A.(...) en een vriend in Dhaka. U werkte in het restaurant van uw oom. Er kwamen vaak klanten over de vloer die weigerden te betalen nadat zij hadden vernomen dat uw oom een Ahmadiyya is. Uw oom was uiteindelijk verplicht het restaurant te

sluiten nadat het op een dag geplunderd en vernield werd. U startte hierop met een handel in groenten - om in uw inkomsten te voorzien. Twee jaar later opende uw oom een nieuw restaurant. U ging er opnieuw aan de slag, maar ook dit restaurant diende uw oom te sluiten omdat uw oom er opnieuw geconfronteerd werd met klanten die weigerden te betalen en die jullie bedreigden omwille van jullie toebehoren tot de Ahmadiyya gemeenschap. In februari 2011 was u aanwezig op een bijeenkomst van Ahmadiyya in Dhaka. De politie kwam ter plaatse en arresteerde u samen met een aantal andere deelnemers. Na een aantal uur werd u vrijgelaten. Hierop besloot u het land te verlaten.

In december 2011 reisde u met een vrachtwagen van Bangladesh naar India, vanwaar u met een schip verder reisde naar België, waar u op 16 januari 2012 aankwam en asiel vroeg.

U bent niet in het bezit van documenten.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat ernstig getwijfeld kan worden aan uw bewering te behoren tot de Ahmadiyya gemeenschap. U bleef namelijk het antwoord schuldig op enkele cruciale vragen over het Ahmadiyya geloof. Zo wist u correct te zeggen dat Mirza Ghulam Ahmed de laatste profeet is voor de Ahmadiyya (CGVS, 7 juli 2015, p. 11 en 12), maar kon u geen enkele uitleg geven bij het begrip 'Zegel der Profeten' (Khatme Nabuwat of Finality of Prophethood) (CGVS, 7 juli 2015, p. 12). Dit begrip betreft nochtans de kwestie of er al dan niet een laatste profeet is en/of wie als laatste profeet moet/kan worden beschouwd. Het betreft ook één van de meest belangrijke twistpunten tussen de Ahmadiyya moslims enerzijds en andere (sunnite) moslims anderzijds. Op de vraag naar (andere) concrete verschillen tussen de islam en het Ahmadi geloof kon u geen antwoord geven (CGVS, 8/1/2014, p. 19). Op de vraag naar meer duiding bij belangrijke geloofspunten van de Ahmadiyya, zoals de 'Dag des Oordeels' en het 'Heilig Decreet', wist u nauwelijks iets te zeggen (CGVS 7 juli 2015, p. 15). Verder wist u te vertellen dat de Koran een belangrijk geloofsboek voor de Ahmadiyya is. U kon echter geen ander geloofsboeken van de Ahmadiyya noemen (CGVS 17 juli, 2015, p. 14). Uit de informatie blijkt nochtans dat naast de Koran ook andere religieuze geschriften en boeken belangrijk zijn voor de Ahmadiyya, zoals onder andere het Oude en het Nieuwe Testament. Voorts beweerde u verkeerdelijk dat de Ahmadiyya niet geloven in religieuze stichters en/of heiligen zoals Boeddha, Krishna en Jezus (CGVS, 7 juli 2015, p. 14). Zo ook verklaarde u dat er in Bangladesh geen partij of organisatie is die de Ahmadiyya vertegenwoordigt (CGVS, 7 juli 2015, p. 16), terwijl uit de beschikbare informatie blijkt dat de Ahmadiyya weldegelijk vertegenwoordigd zijn in de organisatie Ahmadiyya Muslim Jamaat Bangladesh (AMJB) en er tevens een aantal sub organisaties van de AMJB actief zijn in Bangladesh. Voorts wist u niet te zeggen wie de actuele leider van de Ahmadiyya in Bangladesh is (CGVS, 8 januari 2014, p.19) en kon u niets vertellen over de actuele situatie van de Ahmadiyya in Bangladesh (CGVS, 7 juli 2015, p. 11). U wist evenmin te zeggen of het Ahmadi- geloof al dan niet een toegelaten/erkende religie is in Bangladesh (CGVS, 8 januari 2014, p. 18). Hoewel er in België een organisatie voor Ahmadiyya is en activiteiten organiseert beweerde u geen bijeenkomsten van de Ahmadiyya in België bij te wonen omdat u geen tijd hebt (CGVS, 7 juli 2015, p. 20).

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat u geen enkel document neerlegde ter staving van uw identiteit. Het bewijs van identiteit maakt nochtans een essentieel element uit in iedere procedure en een asielzoeker is ertoe gehouden de stukken waar hij over beschikt of over kan beschikken voor te leggen. U beweerde dat u omwille van uw religie geen documenten kan/kon verkrijgen. U verklaarde in dit verband dat u zich naar aanleiding van de verkiezingen in 2007 of 2008 zou hebben aangeboden om u zich als kiesgerechtigde te laten registreren en vervolgens documenten te krijgen. U zou zich samen met uw oom twee maal aangeboden hebben, maar telkens werd jullie registratie uitgesteld. U verkreeg uiteindelijk nooit documenten. U weet niet te zeggen of uw oom alsnog documenten zou verkregen hebben. In dit verband moet in de eerste plaats te worden opgemerkt dat het helemaal niet aannemelijk is dat u en/of uw oom gans uw leven in Dhaka geleefd, gewoond en gewerkt zou hebben zonder in het bezit te zijn van enig document. Uw beweringen hieromtrent zijn niet in overeenstemming met de op het CGVS beschikbare informatie. In de eerste plaats wordt in de beschikbare informatie nergens melding gemaakt van het feit dat het voor Ahmadiyya in Bangladesh onmogelijk zou zijn om zich als kiesgerechtigde te laten registreren en/of documenten te verkrijgen. Daarnaast blijkt uit de beschikbare informatie dat via het proces van inschrijving op de kieslijsten en de voortdurende actualisatie van de kieslijsten via server stations dat startte naar aanleiding van de parlementsverkiezingen in 2008 alle Bengaalse staatsburgers – ook minderheden - in de loop van 2011 in het bezit waren van een nationale identiteitskaart. Zo ook wist u niet te zeggen of uw oom, over wie u beweerde dat hij bij zijn poging om zich in 2007/2008 te laten registreren en documenten te verkrijgen, net zoals u werd weggestuurd alsnog later documenten heeft kunnen verkrijgen. Het is weinig aannemelijk dat u hiervan niet op de hoogte zou zijn gezien uw jarenlang verblijf en werk bij uw oom.

Verder moet worden opgemerkt dat u vage en tegenstrijdige verklaringen aflegde over de moord op uw vader. Zo kon u quasi niets zeggen over de omstandigheden (hoe, waar, wanneer) van de moord op uw vader (CGVS, 17 februari 2014, p. 4 en 5) U wist enkel te vertellen dat hij vermoord werd door extremisten (CGVS, 7 juli 2015, p. 5 en 6), maar ook hierover kon u geen details geven. Of er al dan niet een onderzoek gebeurde naar aanleiding van de moord op uw vader wist u evenmin te zeggen (CGVS 7 juli 2015, p. 6). Zo ook kon u in eerste instantie niet met zekerheid zeggen of het lijk van uw vader nu al dan niet werd gevonden en/of zijn lijk daadwerkelijk werd begraven (CGVS, 17 februari 2014, p. 4 en 5). Op het tweede gehoor op het CGVS zei u dan weer dat het lijk van uw vader niet werd teruggevonden (CGVS 17 februari 2014, p. 4). Later verklaarde u dan weer dat het dode lichaam van uw vader dicht bij jullie huis werd gevonden (CGVS, 7 juli 2015, p. 4). Daar waar u in dit verband eerst zei het graf van uw vader slechts één maal bezocht te hebben, meer bepaald op 10-jarige leeftijd; verklaarde u vervolgens het graf drie keer te hebben bezocht; de eerste keer op jonge leeftijd, de tweede keer toen u 18 was en de laatste keer net voor uw vertrek (CGVS, 7 juli 2015, p. 5). Als u met deze tegenstrijdige verklaringen werd geconfronteerd kon u geen afdoende uitleg geven. U zei enkel het niet te weten en/of ontkende de eerder door u afgelegde verklaringen (CGVS, 7 juli 2015, p. 5). Hoewel u op het moment van de moord nog zeer jong was (3 à 4 jaar), kan worden verwacht worden dat u zich over de moord op uw eigen vader toch enigszins zou geïnformeerd hebben en toch iets meer duiding zou kunnen geven, quod non. U bracht ook geen enkel (begin van) bewijs aan waaruit het overlijden en/of de moord op uw vader zou kunnen blijken.

Ook wat betreft de problemen van u en uw moeder na de dood van uw vader, de problemen van u en uw oom in het restaurant van uw oom en uw persoonlijke problemen naar aanleiding van uw deelname aan een bijeenkomst van de Ahmadiyya legde u tegenstrijdige, vage en/of onaannemelijke verklaringen af. Zo beweerde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat er na de dood van uw vader vaak mensen naar jullie huis kwamen die u en uw moeder sloegen (CGVS, 8 januari 2014, p. 14). Tijdens uw tweede en derde gehoor op het CGVS verklaarde u dan weer dat jullie niet fysiek werden geslagen, maar enkel werden uitgescholden en bedreigd (CGVS, 17 februari 2014, p. 7 en CGVS, 7 juli 2015, p. 7). Voorts zei u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat er na de dood van uw ouders mensen van het dorp kwamen die alles in uw woning vernielden en u sloegen, waardoor u niet langer in het dorp kon blijven (CGVS, 8 januari 2014, p. 12). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS ontkende u dit echter (CGVS, 17 februari 2014, p. 11). Daar waar u op het eerste gehoor op het CGVS beweerde dat uw oom een tweede restaurant opende twee jaar na de vernieling van het vorige restaurant (CGVS 8 januari 2014, p. 1), verklaarde u op het tweede gehoor op het CGVS dat uw oom zijn tweede restaurant al iets minder dan een jaar na de vernieling van zijn eerste restaurant opende (CGVS 17 februari 2014, p. 12). Op het derde gehoor op het CGVS situeerde u de opening van het tweede restaurant dan weer drie jaar na de vernieling van het eerste (CGVS, 7 juli 2015, p. 19). Bij confrontatie met uw inconsistente verklaringen kon u geen uitleg geven (CGVS 17 februari 2014, p. p.12 en CGVS, 7 juli 2015, p. 19). Zo ook verklaarde u op uw tweede gehoor op het CGVS dat u al een maand na de sluiting van het tweede restaurant van uw oom bent vertrokken uit Bangladesh (CGVS, 17 februari 2014, p. 12).Tijdens uw derde gehoor op het CGVS sprak u echter over twee jaar na de sluiting van zijn tweede restaurant (CGVS, 7 juli 2015, p. 19). Verder maakte u op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding van persoonlijke moeilijkheden naar aanleiding van uw deelname aan een bijeenkomst van de Ahmadiyya. U verklaarde er expliciet niet gearresteerd te zijn (vragenlijst CGVS, vraag 3.1). Tijdens uw gehoren op het CGVS zei u echter dat u weldegelijk werd aangehouden naar aanleiding van uw deelname aan de bijeenkomst (CGVS, 8 januari 2014, p. 14; CGVS 17 februari 2014, p. 15 en CGVZ 7 juli 2015, p. 17). Daar waar u op het uw tweede gehoor op het CGVS beweerde dat er een 40 à 45 personen werden opgepakt naar aanleiding van de manifestatie (CGVS, 17 februari 2014, p.16), sprak u op het derde gehoor op CGVS dan weer van een 12 tal personen die gearresteerd werden (CGVS, 7 juli 2015, p. 17). Verder gaf u op de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat u soms deelnam aan meetings en manifestaties van de Ahmadiyya (vragenlijst CGVS 3.3). Tijdens uw gehoor op het CGVS beweerde u echter dat u slechts één enkele keer deelnam aan een bijeenkomst van de Ahmadiyya (CGVS, 8 januari 2014, p. 18). Bij confrontatie met uw uiteenlopende verklaringen in verband met uw deelname aan en/of de gebeurtenissen naar aanleiding van uw deelname kon u geen verklaring geven. U bevestigde enkel uw laatst afgelegde verklaringen (CGVS 8 januari 2014, p. 13 en CGVS 7 juli 2015, p. 17). Wat betreft de door u aangehaalde arrestatie kon u overigens niet zeggen waarom u precies werd opgepakt. Uw verklaring dat de autoriteiten zelf geen reden zouden hebben opgegeven en zelfs helemaal niets tegen u gezegd zouden hebben tijdens uw detentie - ook niet bij uw vrijlating - overtuigt niet (CGVS, 7 juli 2015, p. 17).

Voorts zijn uw verklaringen inzake uw wedervaren met de Bengaalse politie niet overtuigend. Zo blijven uw verklaringen inzake de door uw oom ondernomen stappen en zijn wedervaren met de politie zeer vaag. Zo beweerde u dat uw oom n.a.v. de vernielingen in zijn restaurants enkele keren naar de politie stapte. U wis niet precies te zeggen hoeveel keer en u kon ook niet zeggen of hij al dan niet een officiële

klacht indiende. Zo beweerde u weliswaar dat de politie niets deed, maar op de vraag of de politie een onderzoek ter plaatse deed alsook op de vraag of uw oom de politie nog contacteerde in verband met de vernielingen kon u niet antwoorden (CGVS, 17 februari 2014, p. 17 en 18; CGVS 7 juli 2015, p. 12). Gezien u werkte in de restaurants van uw oom en u persoonlijk ook geconfronteerd werd met de problemen in die restaurants kan verwacht worden dat u hierover meer zou weten (CGVS, 7 juli 2015, p. 12). Wat betreft uw bewering dat Ahmadiyya niet terecht kunnen bij de Bengaalse autoriteiten en de Bengaalse autoriteiten niets doen om de Ahmadiyya gemeenschap te beschermen kan overigens nog worden aangestipt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat er in Bangladesh inderdaad nog steeds gevallen zijn van religieus geweld, maar dat de Bengaalse autoriteiten de laatste jaren stappen hebben genomen om etnische en religieuze minderheden te beschermen en om slachtoffers van etnisch en religieus geweld bij te staan.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat u geen informatie kon geven in verband met het schip waarmee u van India naar België reisde (CGVS, 8 januari 2014, p. 9 en 10). Zo kon u niet verduidelijken in welke haven u in India aan boord ging en kon u evenmin zeggen in welke haven in België u het schip hebt verlaten (CGVS, 8 januari 2014, p. 9 en 10). Verder kon u de naam van het schip niet geven en kon u ook geen informatie geven over het type boot, de kapitein van het schip, de nationaliteit van de bemanning of de vlag waaronder dit schip voer (CGVS, 8 januari 2014, p. 10). Uw onwetendheid ondermijnt de geloofwaardigheid van uw voorgehouden illegale reismijze.

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen en kan ten aanzien van u niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. U brengt evenmin elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De informatie waarop het CGVS zich baseert is in kopie in bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich voordoet als een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1 en 2 afdeling A van de Conventie van Genève, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor

haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad evenmin geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde desbetreffend terecht het volgende:

“Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat ernstig getwijfeld kan worden aan uw bewering te behoren tot de Ahmadiyya gemeenschap. U bleef namelijk het antwoord schuldig op enkele cruciale vragen over het Ahmadiyya geloof. Zo wist u correct te zeggen dat Mirza Ghulam Ahmed de laatste profeet is voor de Ahmadiyya (CGVS, 7 juli 2015, p. 11 en 12), maar kon u geen enkele uitleg geven bij het begrip ‘Zegel der Profeten’ (Khatme Nabuwat of Finality of Prophethood) (CGVS, 7 juli 2015, p. 12). Dit begrip betreft nochtans de kwestie of er al dan niet een laatste profeet is en/of wie als laatste profeet moet/kan worden beschouwd. Het betreft ook één van de meest belangrijke twistpunten tussen de Ahmadiyya moslims enerzijds en andere (sunnī) moslims anderzijds. Op de vraag naar (andere) concrete verschillen tussen de islam en het Ahmadi geloof kon u geen antwoord geven (CGVS, 8/1/2014, p. 19). Op de vraag naar meer duiding bij belangrijke geloofspunten van de Ahmadiyya, zoals de ‘Dag des Oordeels’ en het ‘Heilig Decreet’, wist u nauwelijks iets te zeggen (CGVS 7 juli 2015, p. 15). Verder wist u te vertellen dat de Koran een belangrijk geloofsboek voor de Ahmadiyya is. U kon echter geen ander geloofsboeken van de Ahmadiyya noemen (CGVS 17 juli, 2015, p. 14). Uit de informatie blijkt nochtans dat naast de Koran ook andere religieuze geschriften en boeken belangrijk zijn voor de Ahmadiyya, zoals onder andere het Oude en het Nieuwe Testament. Voorts beweerde u verkeerdelijk dat de Ahmadiyya niet geloven in religieuze stichters en/of heiligen zoals Boeddha, Krishna (...) (CGVS, 7 juli 2015, p. 14). Zo ook verklaarde u dat er in Bangladesh geen partij of organisatie is die de Ahmadiyya vertegenwoordigt (CGVS, 7 juli 2015, p. 16), terwijl uit de beschikbare informatie blijkt dat de Ahmadiyya weldegelijk vertegenwoordigd zijn in de organisatie Ahmadiyya Muslim Jamaat Bangladesh (AMJB) en er tevens een aantal sub organisaties van de AMJB actief zijn in Bangladesh. Voorts wist u niet te zeggen wie de actuele leider van de Ahmadiyya in Bangladesh is (CGVS, 8 januari 2014, p.19) en kon u niets vertellen over de actuele situatie van de Ahmadiyya in Bangladesh (CGVS, 7 juli 2015, p. 11). U wist evenmin te zeggen of het Ahmadi- geloof al dan niet een toegelaten/erkende religie is in Bangladesh (CGVS, 8 januari 2014, p. 18). Hoewel er in België een organisatie voor Ahmadiyya is en activiteiten organiseert beweerde u geen bijeenkomsten van de Ahmadiyya in België bij te wonen omdat u geen tijd hebt (CGVS, 7 juli 2015, p. 20).

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat u geen enkel document neerlegde ter staving van uw identiteit. Het bewijs van identiteit maakt nochtans een essentieel element uit in iedere procedure en een asielzoeker is ertoe gehouden de stukken waar hij over beschikt of over kan beschikken voor te leggen. U beweerde dat u omwille van uw religie geen documenten kan/kon verkrijgen. U verklaarde in dit verband dat u zich naar aanleiding van de verkiezingen in 2007 of 2008 zou hebben aangeboden om u zich als kiesgerechtigde te laten registreren en vervolgens documenten te krijgen. U zou zich samen met uw oom twee maal aangeboden hebben, maar telkens werd jullie registratie uitgesteld. U verkreeg uiteindelijk nooit documenten. U weet niet te zeggen of uw oom alsnog documenten zou verkregen hebben. In dit verband moet in de eerste plaats te worden opgemerkt dat het helemaal niet aannemelijk is dat u en/of uw oom gans uw leven in Dhaka geleefd, gewoond en gewerkt zou hebben zonder in het bezit te zijn van enig document. Uw beweringen hieromtrent zijn niet in overeenstemming met de op het CGVS beschikbare informatie. In de eerste plaats wordt in de beschikbare informatie nergens melding gemaakt van het feit dat het voor Ahmadiyya in Bangladesh onmogelijk zou zijn om zich als kiesgerechtigde te laten registreren en/of documenten te verkrijgen. Daarnaast blijkt uit de beschikbare informatie dat via het proces van inschrijving op de kieslijsten en de voortdurende actualisatie van de kieslijsten via server stations dat startte naar aanleiding van de parlementsverkiezingen in 2008 alle Bengaalse staatsburgers – ook minderheden - in de loop van 2011 in het bezit waren van een nationale identiteitskaart. Zo ook wist u niet te zeggen of uw oom, over wie u beweerde dat hij bij zijn poging om zich in 2007/2008 te laten registreren en documenten te verkrijgen, net zoals u werd weggestuurd

alsnog later documenten heeft kunnen verkrijgen. Het is weinig aannemelijk dat u hiervan niet op de hoogte zou zijn gezien uw jarenlang verblijf en werk bij uw oom.

Verder moet worden opgemerkt dat u vage en tegenstrijdige verklaringen aflegde over de moord op uw vader. Zo kon u quasi niets zeggen over de omstandigheden (hoe, waar, wanneer) van de moord op uw vader (CGVS, 17 februari 2014, p. 4 en 5) U wist enkel te vertellen dat hij vermoord werd door extremisten (CGVS, 7 juli 2015, p. 5 en 6), maar ook hierover kon u geen details geven. Of er al dan niet een onderzoek gebeurde naar aanleiding van de moord op uw vader wist u evenmin te zeggen (CGVS 7 juli 2015, p. 6). Zo ook kon u in eerste instantie niet met zekerheid zeggen of het lijk van uw vader nu al dan niet werd gevonden en/of zijn lijk daadwerkelijk werd begraven (CGVS, 17 februari 2014, p. 4 en 5). Op het tweede gehoor op het CGVS zei u dan weer dat het lijk van uw vader niet werd teruggevonden (CGVS 17 februari 2014, p. 4). Later verklaarde u dan weer dat het dode lichaam van uw vader dicht bij jullie huis werd gevonden (CGVS, 7 juli 2015, p. 4). Daar waar u in dit verband eerst zei het graf van uw vader slechts één maal bezocht te hebben, meer bepaald op 10-jarige leeftijd; verklaarde u vervolgens het graf drie keer te hebben bezocht; de eerste keer op jonge leeftijd, de tweede keer toen u 18 was en de laatste keer net voor uw vertrek (CGVS, 7 juli 2015, p. 5). Als u met deze tegenstrijdige verklaringen werd geconfronteerd kon u geen afdoende uitleg geven. U zei enkel het niet te weten en/of ontkende de eerder door u afgelegde verklaringen (CGVS, 7 juli 2015, p. 5). Hoewel u op het moment van de moord nog zeer jong was (3 à 4 jaar), kan worden verwacht worden dat u zich over de moord op uw eigen vader toch enigszins zou geïnformeerd hebben en toch iets meer duiding zou kunnen geven, quod non. U bracht ook geen enkel (begin van) bewijs aan waaruit het overlijden en/of de moord op uw vader zou kunnen blijken.

Ook wat betreft de problemen van u en uw moeder na de dood van uw vader, de problemen van u en uw oom in het restaurant van uw oom en uw persoonlijke problemen naar aanleiding van uw deelname aan een bijeenkomst van de Ahmadiyya legde u tegenstrijdige, vage en/of onaannemelijke verklaringen af. Zo beweerde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat er na de dood van uw vader vaak mensen naar jullie huis kwamen die u en uw moeder sloegen (CGVS, 8 januari 2014, p. 14). Tijdens uw tweede en derde gehoor op het CGVS verklaarde u dan weer dat jullie niet fysiek werden geslagen, maar enkel werden uitgescholden en bedreigd (CGVS, 17 februari 2014, p. 7 en CGVS, 7 juli 2015, p. 7). Voorts zei u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat er na de dood van uw ouders mensen van het dorp kwamen die alles in uw woning vernielden en u sloegen, waardoor u niet langer in het dorp kon blijven (CGVS, 8 januari 2014, p. 12). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS ontkende u dit echter (CGVS, 17 februari 2014, p. 11). Daar waar u op het eerste gehoor op het CGVS beweerde dat uw oom een tweede restaurant opende twee jaar na de vernieling van het vorige restaurant (CGVS 8 januari 2014, p. 1), verklaarde u op het tweede gehoor op het CGVS dat uw oom zijn tweede restaurant al iets minder dan een jaar na de vernieling van zijn eerste restaurant opende (CGVS 17 februari 2014, p. 12). Op het derde gehoor op het CGVS situeerde u de opening van het tweede restaurant dan weer drie jaar na de vernieling van het eerste (CGVS, 7 juli 2015, p. 19). Bij confrontatie met uw inconsistente verklaringen kon u geen uitleg geven (CGVS 17 februari 2014, p. p.12 en CGVS, 7 juli 2015, p. 19). Zo ook verklaarde u op uw tweede gehoor op het CGVS dat u al een maand na de sluiting van het tweede restaurant van uw oom bent vertrokken uit Bangladesh (CGVS, 17 februari 2014, p. 12).Tijdens uw derde gehoor op het CGVS sprak u echter over twee jaar na de sluiting van zijn tweede restaurant (CGVS, 7 juli 2015, p. 19). Verder maakte u op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding van persoonlijke moeilijkheden naar aanleiding van uw deelname aan een bijeenkomst van de Ahmadiyya. U verklaarde er expliciet niet gearresteerd te zijn (vragenlijst CGVS, vraag 3.1). Tijdens uw gehoren op het CGVS zei u echter dat u weldegelijk werd aangehouden naar aanleiding van uw deelname aan de bijeenkomst (CGVS, 8 januari 2014, p. 14; CGVS 17 februari 2014, p. 15 en CGVZ 7 juli 2015, p. 17). Daar waar u op het uw tweede gehoor op het CGVS beweerde dat er een 40 à 45 personen werden opgepakt naar aanleiding van de manifestatie (CGVS, 17 februari 2014, p.16), sprak u op het derde gehoor op CGVS dan weer van een 12 tal personen die gearresteerd werden (CGVS, 7 juli 2015, p. 17). Verder gaf u op de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat u soms deelnam aan meetings en manifestaties van de Ahmadiyya (vragenlijst CGVS 3.3). Tijdens uw gehoor op het CGVS beweerde u echter dat u slechts één enkele keer deelnam aan een bijeenkomst van de Ahmadiyya (CGVS, 8 januari 2014, p. 18). Bij confrontatie met uw uiteenlopende verklaringen in verband met uw deelname aan en/of de gebeurtenissen naar aanleiding van uw deelname kon u geen verklaring geven. U bevestigde enkel uw laatst afgelegde verklaringen (CGVS 8 januari 2014, p. 13 en CGVS 7 juli 2015, p. 17). Wat betreft de door u aangehaalde arrestatie kon u overigens niet zeggen waarom u precies werd opgepakt. Uw verklaring dat de autoriteiten zelf geen reden zouden hebben opgegeven en zelfs helemaal niets tegen u gezegd zouden hebben tijdens uw detentie - ook niet bij uw vrijlating - overtuigt niet (CGVS, 7 juli 2015, p. 17).

Voorts zijn uw verklaringen inzake uw wedervaren met de Bengaalse politie niet overtuigend. Zo blijven uw verklaringen inzake de door uw oom ondernomen stappen en zijn wedervaren met de politie zeer vaag. Zo beweerde u dat uw oom n.a.v. de vernielingen in zijn restaurants enkele keren naar de politie stapte. U wis niet precies te zeggen hoeveel keer en u kon ook niet zeggen of hij al dan niet een officiële klacht indiende. Zo beweerde u weliswaar dat de politie niets deed, maar op de vraag of de politie een onderzoek ter plaatse deed alsook op de vraag of uw oom de politie nog contacteerde in verband met de vernielingen kon u niet antwoorden (CGVS, 17 februari 2014, p. 17 en 18; CGVS 7 juli 2015, p. 12). Gezien u werkte in de restaurants van uw oom en u persoonlijk ook geconfronteerd werd met de problemen in die restaurants kan verwacht worden dat u hierover meer zou weten (CGVS, 7 juli 2015, p. 12). Wat betreft uw bewering dat Ahmadiyya niet terecht kunnen bij de Bengaalse autoriteiten en de Bengaalse autoriteiten niets doen om de Ahmadiyya gemeenschap te beschermen kan overigens nog worden aangestipt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat er in Bangladesh inderdaad nog steeds gevallen zijn van religieus geweld, maar dat de Bengaalse autoriteiten de laatste jaren stappen hebben genomen om etnische en religieuze minderheden te beschermen en om slachtoffers van etnisch en religieus geweld bij te staan.

(...)

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen en kan ten aanzien van u niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. U brengt evenmin elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De informatie waarop het CGVS zich baseert is in kopie in bijlage bij het administratieve dossier gevoegd."

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

Waar verzoeker aangeeft dat hij een uitgebreid en gedetailleerd verslag van zijn geloofsbeleving heeft gegeven kan verzoeker geen afbreuk doen aan de voormelde vaststellingen. Gelet op de uiterst beperkte kennis van verzoeker omtrent de Ahmadiyya gemeenschap en geloof in Bangladesh, zoals werd vastgesteld, kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers bewering te behoren tot de Ahmadiyya gemeenschap in Bangladesh. Verzoekers onwetendheid betreft immers geen details maar fundamentele aspecten van het Ahmadiyya geloof en de Ahmadiyya gemeenschap in Bangladesh. Daarnaast toont verzoeker geen persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aan en weet hij zijn persoonlijke vrees voor vervolging dan ook niet aannemelijk te maken. Waar verzoeker aangeeft dat hij steeds duidelijke verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot zijn identiteit en nationaliteit en dat er dan ook geenszins kan worden aan getwijfeld, kan hij geen afbreuk doen aan de correcte vaststelling dat verzoeker geen enkel document neerlegde ter staving van zijn identiteit.

Niettegenstaande verzoeker beweerde dat hij omwille van zijn religie geen documenten kan/kon verkrijgen en hij zich naar aanleiding van de verkiezingen in 2007 of 2008 zou hebben aangeboden om zich als kiesgerechtigde te laten registreren en vervolgens documenten te krijgen, zich samen met zijn oom tweemaal aangeboden hebben, uiteindelijk nooit documenten verkreeg, kan worden vastgesteld dat het helemaal niet aannemelijk is dat verzoeker en/of zijn oom gans hun leven in Dhaka geleefd, gewoond en gewerkt zou hebben zonder in het bezit te zijn van enig document. Overigens zijn verzoekers beweringen hieromtrent niet in overeenstemming met informatie aanwezig in het administratief dossier. In de eerste plaats wordt in de beschikbare informatie nergens melding gemaakt van het feit dat het voor Ahmadiyya in Bangladesh onmogelijk zou zijn om zich als kiesgerechtigde te laten registreren en/of documenten te verkrijgen. Daarnaast blijkt uit de beschikbare informatie dat via het proces van inschrijving op de kieslijsten en de voortdurende actualisatie van de kieslijsten via server stations dat startte naar aanleiding van de parlementsverkiezingen in 2008 alle Bengaalse staatsburgers - ook minderheden - in de loop van 2011 in het bezit waren van een nationale identiteitskaart. Zo ook kon verzoeker niet zeggen of zijn oom, over wie hij beweerde dat hij bij zijn poging om zich in 2007/2008 te laten registreren en documenten te verkrijgen, net zoals hem werd weggestuurd alsnog later documenten heeft kunnen verkrijgen. Met het betoog in het verzoekschrift dat het ontbreken van een identiteitskaart geenszins een negatieve indicatie met betrekking tot zijn asielrelaas kan betekenen gaat verzoeker volledig voorbij aan de concrete motivering van de bestreden beslissing.

Met de bonte stelling dat er helemaal geen sprake is van tegenstrijdigheden of vage verklaringen, gaat verzoeker voorbij aan de talrijke vage en tegenstrijdige verklaringen zoals uitgebreid uiteengezet in de bestreden beslissing.

Door te wijzen op het verloop van meer dan drieënhalve jaar tussen zijn beweerde problemen en zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal kan verzoeker de vastgestelde tegenstrijdigheden geenszins weerleggen noch verklaren. Van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen coherent kan beschrijven, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het tijdsverloop, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. In dit opzicht kan dan ook van verzoeker worden verwacht dat hij coherente verklaringen kan afleggen met betrekking tot de moord op zijn vader, zijn problemen en deze van zijn moeder na de dood van zijn vader, zijn problemen en deze van zijn oom in het restaurant van zijn oom en zijn persoonlijke problemen naar aanleiding van zijn deelname aan een bijeenkomst van de Ahmadiyya. De Raad is van mening dat het niet gaat om details, maar wel degelijk om kernaspecten van verzoekers asielrelaas.

Waar verzoeker erop wijst dat hij amper vier jaar oud was toen zijn vader verdween en dit een traumatische ervaring was, moet worden benadrukt dat hoewel hij op het moment van de moord nog zeer jong was (3 à 4 jaar), kan worden verwacht worden dat hij zich over de moord op zijn eigen vader toch enigszins zou geïnformeerd hebben, zij het op latere leeftijd, en toch iets meer duiding zou kunnen geven, *quod non*. Verzoeker bracht ook geen enkel (begin van) bewijs aan waaruit het overlijden en/of de moord op zijn vader zou kunnen blijken.

Waar verzoeker stelt dat het is omdat hij lid is van de Ahmadiyya gemeenschap en daardoor niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst en dienaangaande verwijst naar een arrest van het Europees Hof van 5 september 2012 en voorhoudt dat wat van belang is, is of hij zijn geloof actief beleeft, dat het duidelijk is dat hij zich actief inzet in de Ahmadiyya gemeenschap, dat er nog steeds een aantal wettelijke beperkingen zijn die worden opgelegd door de Bengaalse overheid en deze dan ook een schending uitmaken van artikel 9 EVRM, stelt de Raad dat er geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers beweerde "lidmaatschap" van de Ahmadiyya gemeenschap gelet op zijn beperkte kennis over het Ahmadiyya geloof en gemeenschap. Verzoeker brengt geen elementen aan die hierop een ander licht werpen. Overigens kan zelfs uit het aangehaalde arrest van het Hof van Justitie niet worden afgeleid dat het loutere feit Ahmadiyya te zijn "*in Pakistan*" op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag of de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan die erop wijzen dat voor een Ahmadiyya in Bangladesh dit wel het geval zou zijn. De vrees voor vervolging is gegrond van zodra in redelijkheid kan worden aangenomen dat gelet op de persoonlijke (eigen onderlijning) situatie van de betrokkene deze bij terugkeer naar zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging. Aangezien verzoeker niet aannemelijk kan maken dat hij tot de Ahmadiyya gemeenschap behoort en het Ahmadiyya geloof aanhangt, kan hij evenmin aannemelijk maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging.

Waar verzoeker enkel aangeeft dat het duidelijk is dat hij zich actief inzet in de Ahmadiyya gemeenschap maakt hij niet duidelijk waaruit dit zou moeten blijken. Bovendien moet worden opgemerkt dat de commissaris-generaal terecht het volgende vaststelde: "*Verder maakte u op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding van persoonlijke moeilijkheden naar aanleiding van uw deelname aan een bijeenkomst van de Ahmadiyya. U verklaarde er expliciet niet gearresteerd te zijn (vragenlijst CGVS, vraag 3.1). Tijdens uw gehoren op het CGVS zei u echter dat u weldegelijk werd aangehouden naar aanleiding van uw deelname aan de bijeenkomst (CGVS, 8 januari 2014, p. 14; CGVS 17 februari 2014, p. 15 en CGVS 7 juli 2015, p. 17). Daar waar u op het uw tweede gehoor op het CGVS beweerde dat er een 40 à 45 personen werden opgepakt naar aanleiding van de manifestatie (CGVS, 17 februari 2014, p.16), sprak u op het derde gehoor op CGVS dan weer van een 12 tal personen die gearresteerd werden (CGVS, 7 juli 2015, p. 17). Verder gaf u op de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat u soms deelnam aan meetings en manifestaties van de Ahmadiyya (vragenlijst CGVS 3.3). Tijdens uw gehoor op het CGVS beweerde u echter dat u slechts één enkele keer deelnam aan een bijeenkomst van de Ahmadiyya (CGVS, 8 januari 2014, p. 18). Bij confrontatie met uw uiteenlopende verklaringen in verband met uw deelname aan en/of de gebeurtenissen naar aanleiding van uw deelname kon u geen verklaring geven. U bevestigde enkel uw laatst afgelegde verklaringen (CGVS 8 januari 2014, p. 13 en CGVS 7 juli 2015, p. 17). Wat betreft de door u aangehaalde arrestatie kon u overigens niet zeggen*

waarom u precies werd opgepakt. Uw verklaring dat de autoriteiten zelf geen reden zouden hebben opgegeven en zelfs helemaal niets tegen u gezegd zouden hebben tijdens uw detentie - ook niet bij uw vrijlating - overtuigt niet (CGVS, 7 juli 2015, p. 17).". Gelet op verzoekers tegenstrijdige verklaringen kan er evenmin geloof worden gehecht aan zijn deelname aan meetings en manifestaties van Ahmadiyya. Dit bevestigt overigens nogmaals de vaststelling dat verzoeker geen deel uitmaakt van de Ahmadiyya gemeenschap in Bangladesh. De enkele verwijzing naar informatie omtrent de situatie van Ahmadiyya in Bangladesh aanwezig in het administratief dossier is, kan dan ook niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

2.5. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers stelling dat hij de bescherming van de politie niet kan inroepen is derhalve niet dienstig.

Waar verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing geen enkel motief tot rechtvaardiging van de weigering van de subsidiaire bescherming bevat, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan. De Raad wijst er bovendien op dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt evenmin elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

2.7. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF